

Sygn. akt VI GC 79/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. S. (1)**

przeciwko **K. Z.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. Z. na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 1 660,50 złotych (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 24 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 24 01 stycznia 2016 do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od powoda R. S. (1) na rzecz pozwanego K. Z. kwotę 1 117,66 złotych (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 79/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 października 2017 roku powód R. S. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego K. Z. kwoty 9 532,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 24 października 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że wykonał na rzecz pozwanego K. Z. trzy usługi ozonowania celem neutralizacji zapachu spowodowanego użyciem substancji o nazwie H. w klubie prowadzonym przez pozwanego w S.. Powód przyznał, że pozwany uiścił należności za dwie faktury, jednakże nie zapłacił za ostatnie trzytygodniowe ozonowanie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 6022/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany K. Z. wniósł o oddalenie powództwa oraz wskazał, że zlecił powodowi ozonowanie w prowadzonym przez niego klubie w S. w związku z atakami wandalizmu – rozlaniem substancji o nazwie H., co miało miejsce w dniu 06 września 2015 roku oraz w dniu 12 września 2015 roku. Pozwany wskazał również, że należności za te usługi zostały udokumentowane fakturami numer (...) i zostały przez niego uregulowane. Pozwany K. Z. podniósł jednakże, że nie zlecał powodowi ozonowania klubu w związku z użyciem substancji o nazwie H. w dniu 21 września 2015 roku kwestionując zasadność wystawienia przez powoda faktury numer (...) z dnia 02 października 2015 roku na kwotę 9 532,50 złotych. Pozwany wskazał, iż nie powierzył powodowi przeprowadzenia prac objętych tą fakturą i nie potwierdza ich wykonania w należącym do niego lokalu. Zarzucił także, iż kwota dochodzona pozwem jest rażąco zawyżona i nieadekwatna do rynkowej wartości tego typu prac oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 września 2015 roku w lokalu prowadzonym przez K. Z. – Klub (...) w S. – nieznanymi sprawcami w sposób celowy rozlał substancję o nazwie H. (stężony kwas izowalerianowy) charakteryzującą się intensywnym i nieprzyjemnym zapachem. Zniszczeniu uległ parkiet w okolicach windy oraz w innych miejscach, gdzie substancja ta została przeniesiona na obuwiu uczestników odbywającej się tam imprezy.

K. Z. niezwłocznie podjął próbę neutralizacji tego zapachu stosując rozmaite środki, np. kawę, węgiel drzewny, czy perhydrol.

zeznania świadka D. S. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:11-00:26:55), zeznania świadka P. K. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:26:55-00:55:55), zeznania świadka P. O. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:55:55-01:07:26), zeznania świadka A. J. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:09:34-01:22:12), zeznania powoda R. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:22:12-02:11:54), zeznania pozwanego K. Z. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 02:11:54-02:33:26)

Podjęte przez K. Z. działania nie doprowadziły do usunięcia nieprzyjemnego zapachu z lokalu. Wówczas skontaktował się on z R. S. (1), który zapewnił go, że poprzez wykonanie ozonowania nastąpi wyeliminowanie nieprzyjemnego zapachu z powietrza. Obie strony zdawały sobie sprawę z tego, że miejsca, które bezpośrednio zostały narażone na działanie kwasu izowalerianowego będzie trzeba wymienić.

K. Z. ustalił z R. S. (1) stawkę ryczałtową w kwocie 450 złotych netto za dobę.

Ozonowanie powietrza trwało cztery doby.

Po wykonaniu usługi ozonowania, R. S. (1) wystawił K. Z. fakturę numer (...) na kwotę 2 214 złotych brutto. K. Z. uiszczył powyższą należność.

zeznania świadka D. S. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:11-00:26:55), zeznania świadka P. K. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:26:55-00:55:55), zeznania świadka P. O. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:55:55-01:07:26), zeznania świadka A. J. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:09:34-01:22:12), zeznania powoda R. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:22:12-02:11:54), zeznania pozwanego K. Z. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 02:11:54-02:33:26)

W dniu 12 września 2015 roku ponownie w lokalu prowadzonym przez K. Z. w S. nieznanymi sprawcami celowo rozlała substancję o nazwie H. (stężony kwas izowalerianowy) charakteryzującą się intensywnym i nieprzyjemnym zapachem. Substancja ta rozlana została na schodach.

R. S. (1) na zlecenie K. Z. ponownie wykonał usługę ozonowania powietrza, a następnie wystawił fakturę numer (...) na kwotę 861 złotych brutto, którą K. Z. uregulował.

zeznania świadka D. S. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:11-00:26:55), zeznania świadka P. K. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:26:55-00:55:55), zeznania świadka P. O. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:55:55-01:07:26), zeznania świadka A. J. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:09:34-01:22:12), zeznania powoda R. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:22:12-02:11:54), zeznania pozwanego K. Z. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 02:11:54-02:33:26)

W dniu 21 września 2015 roku w lokalu prowadzonym przez K. Z. w S. ponownie rozlano substancję o nazwie H. (stężony kwas izowalerianowy) charakteryzującą się intensywnym i nieprzyjemnym zapachem. Substancja ta rozlana została na łazience. Jednemu z barmanów udało się ująć sprawcę tego zdarzenia, wobec czego oczekiwano na przyjazd wezwanej na miejsce Policji.

W międzyczasie skontaktowano się z R. S. (1), który przybył do lokalu. K. Z. spotkał się z nim i wyraził swoją wątpliwość co do celowości ozonowania wskazując, że po poprzednich ozonowaniach zapach kwasu izowalerianowego, choć w znacznie mniejszej intensywności, był i tak wyczuwalny. R. S. (1) przekonał K. Z., że zneutralizowanie powietrza poprzez ozonowanie jest celowe i konieczne, aby zapobiec dalszemu wnিকnięciu tego zapachu w ściany, podłogę i wyposażenie lokalu, gdyż wiadome było, iż miejsca bezpośredniego kontaktu z kwasem trzeba będzie i tak wymienić.

K. Z. zgodził się na kolejne ozonowanie, które trwało dwie doby. Następnie R. S. (1) zabrał urządzenia, ale ponieważ nadal wyczuwalny był w powietrzu nieprzyjemny zapach, K. Z. poprosił go, by jeszcze ozonował powietrze w lokalu przez kilkanaście godzin.

W międzyczasie K. Z. rozpoczął prace remontowe polegające na wymianie części parkietu (w tym skuciu pod nim betonowej wylewki) i jego olejowaniu, a także szlifowaniu i wymianie zniszczonych stopni schodowych. Przeprowadzono również remont łazienki.

zeznania świadka D. S. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:11-00:26:55), zeznania świadka P. K. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:26:55-00:55:55), zeznania świadka A. J. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:09:34-01:22:12), zeznania powoda R. S. (1) – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:22:12-02:11:54), zeznania pozwanego K. Z. – protokół z rozprawy z dnia 31 sierpnia 2018 roku – k. 100-108 akt (zapis obrazu i dźwięku 02:11:54-02:33:26), faktury – k. 39-45 akt

W dniu 02 października 2015 roku R. S. (1) wystawił K. Z. fakturę numer (...) na kwotę 9 532,50 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 23 października 2015 roku, tytułem usług ozonowania świadczonych w okresie od dnia 14 września 2015 roku do dnia 20 września 2015 roku oraz w okresie od dnia 21 września 2015 roku do dnia 26 września 2015 roku oraz w okresie od dnia 28 września 2015 roku do dnia 02 października 2015 roku.

faktura – k. 12 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, uznając je za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, a ponadto ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do faktury numer (...) (k.12 akt) wystawionej przez powoda tytułem usług ozonowania w okresie od dnia 14 września 2015 roku do dnia 20 września 2015 roku oraz w okresie od dnia 21 września 2015 roku do dnia 26 września 2015 roku i w okresie od dnia 28 września 2015 roku do dnia 02 października 2015 roku, to wskazać należy, że faktura ta ma jedynie charakter dokumentu prywatnego, z którym nie wiąże się jednakże domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi do wniosku, że Sąd może oczywiście wyrokować także w oparciu o treść takich dokumentów, ale jedynie w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. Podkreślić należy, że faktura jest jedynie dokumentem rozrachunkowym i nie stanowi samoistnego dowodu wykonania przez powoda umowy w sposób uzasadniający żądanie zapłaty i jej wysokości, w sytuacji zaprzeczania przez pozwanego np. istnieniu takiej umowy między stronami, czy uzgodnionego wynagrodzenia. W okolicznościach analizowanej sprawy strona powodowa winna zatem innymi środkami dowodowymi dążyć do wykazania zasadności swoich roszczeń. Dowodu na wykonanie umowy w zakresie wskazywanym przez powoda i wysokość wynagrodzenia z tego tytułu, które to okoliczności były kwestionowane przez pozwanego – nie mogły więc stanowić niepodpisany i niezaakceptowany przez pozwanego dokument wygenerowany przez samego powoda. Konieczne było podjęcie dalej idącej inicjatywy dowodowej i poparcie swoich twierdzeń dowodami, w postaci np. zeznań świadków, co pozwoliłoby bez wątpliwości przyjąć, iż dane zawarte w spornej fakturze są prawdziwe i stanowią odzwierciedlenie stosunku łączącego strony niniejszego postępowania, w tym w zakresie uzgodnień odnośnie wynagrodzenia.

W tym miejscu wskazać również należy, że powód R. S. (1) podnosił, iż kwota dochodzona niniejszym pozvem wynikająca z faktury numer (...) obejmuje należność za wykonywaną przez niego usługę ozonowania w związku z trzecim aktem wandalizmu, tj. w okresie od dnia 14 września 2015 roku do dnia 20 września 2015 roku, w okresie od dnia 21 września 2015 roku do dnia 26 września 2015 roku oraz w okresie od dnia 28 września 2015 roku do dnia 02 października 2015 roku. Tymczasem – co było okolicznością niekwestionowaną przez powoda – trzeci akt wandalizmu – rozlanie substancji o nazwie H. w łazience w klubie prowadzonym przez pozwanego – miało miejsce dopiero w dniu 21 września 2015 roku. Również i zeznania świadków – pracowników pozwanego nie potwierdzają okoliczności stałego, niemalże przez trzy tygodnie, świadczenia usługi przez powoda.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2018 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność „prawidłowego wykonania umowy i potwierdzenia wysokości wynagrodzenia za ustalony przedmiot umowy” mając na uwadze, że powód mimo zobowiązania Sądu nie uścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego, przy czym Sąd zważył również, że dowód ten byłby nieprzydatny dla stwierdzenia wskazywanych przez powoda okoliczności – wobec bowiem znacznego upływu czasu, a także z uwagi na przeprowadzenie przez pozwanego remontu (wymiany elementów wyposażenia bezpośrednio zalanych substancją o nazwie H.) w ocenie Sądu stwierdzenie poprawności wykonania ozonowania nie byłoby możliwe, zaś w odniesieniu do wynagrodzenia – istotne dla rozstrzygnięcia tej kwestii w sprawie były jedynie ustalenia stron w tym zakresie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2018 roku Sąd oddalił również wniosek powoda zgłoszony na rozprawie w tym dniu o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. T. na okoliczności związane z wykonywaniem usług ozonowania uznając ten wniosek za spóźniony. Zgodnie bowiem z treścią art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Tymczasem powód reprezentowany w sprawie przez zawodowego pełnomocnika mimo doręczenia

mu odpisu sprzeciwu od nakazu zapłaty i zapoznania się z podniesionymi tam zarzutami pozwanego i co więcej – mimo ustosunkowania się do tych zarzutów w piśmie procesowym (na zobowiązanie Sądu) – nie składał żadnych innych, dalszych wniosków dowodowych mimo nie tylko świadomości zarzutów pozwanego, ale i konieczności wykazania podnoszonych przez siebie twierdzeń. Jednocześnie nie było wątpliwości, że uwzględnienie tego wniosku dowodowego na tym etapie postępowania implikowałoby konieczność wyznaczenia kolejnego terminu rozprawy, a zatem skutkowałoby niezasadnym przedłużeniem niniejszego postępowania.

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy opierając się na zeznaniach świadków: D. S., P. K., P. O. i A. J. (1) oraz na zeznaniach stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. S., P. K. oraz A. J. (1), gdyż były one rzeczowe i zgodne. Świadkowie spójnie zeznawali, iż po każdym zanieczyszczeniu pomieszczeń klubu (...) substancją o nazwie H. powód R. S. (1) wykonywał ozonowanie trwające po kilkanaście godzin w nocy, przez kilka nocy. Co prawda świadek D. S. wskazywał tylko na dwa takie incydenty, lecz okoliczność ta nie zdyskwalifikowała wiarygodności jego zeznań, świadek nie wykluczał bowiem, że zdarzeń takich mogło być więcej, przy czym okolicznością niesporną między stronami były trzy akty wandalizmu we wrześniu 2015 roku. Sąd miał również na uwadze, że świadkowie P. K. i A. J. (1) potwierdzili wykonywanie usługi ozonowania przez powoda po trzecim incydencie, tj. rozlaniu substancji o nazwie H. w łazience klubu, jednakże nie pamiętali szczegółów odnośnie czasu trwania tej usługi.

Sąd nie dał wiary natomiast zeznaniom świadka P. O. w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał, że substancja o nazwie H. nie została rozlana w łazience. Stoi to w sprzeczności z zeznaniami nie tylko samych stron, ale i świadka A. J. (1) oraz świadka P. K. – bezpośredniego obserwatora tego zdarzenia, który ujął sprawcę. Co prawda świadek ten zeznał, iż miało to miejsce w innym miesiącu niż wrzesień 2015 roku, jednakże powyższa niezgodność może być wynikiem upływu czasu i faktu, że remont uszkodzonej łazienki był przeprowadzony w październiku 2015 roku. W żadnym zaś razie powyższa nieścisłość nie dezawuowała wiarygodności zeznań tego świadka w tym zakresie.

Sąd oparł się na zeznaniach świadka P. O. w zakresie, w jakim wskazywał on – podobnie jak pozostali świadkowie – iż nie przypominają sobie, ażeby powód świadczył w lokalu usługę przez dłuższy czas.

Odnosząc się do zeznań pozwanego K. Z., to Sąd oparł się na nich ustalając, że powód – na zlecenie pozwanego – wykonywał ozonowanie po każdym z trzech incydentów związanych z rozlaniem substancji o nazwie H. oraz że strony ustaliły zryczałtowane wynagrodzenie, a także że ozonowanie po trzecim zalaniu trwało najpierw dwie doby, a następnie zostało przez kilka godzin powtórzone. Pozwany zeznał także, że kwota ujęta na fakturze dotyczącej ozonowania wykonywanego po trzecim zalaniu nie odpowiadała ustaleniom i nie została przez pozwanego zaksięgowana, gdyż strony odnośnie wynagrodzenie nie prowadziły żadnych innych ustaleń ponad te, które miały miejsce na początku współpracy.

Odnosząc się do zeznań powoda R. S. (1), to Sąd dał im wiarę odnośnie ustalonej przez strony zryczałtowanej kwoty wynagrodzenia – 450 złotych netto za dobę, pozwany okoliczności tej bowiem nie zaprzeczał, a nadto znajduje ona potwierdzenie w treści faktury wystawionej za ozonowanie klubu (...) po pierwszym zalaniu w dniu 06 września 2015 roku (trwające 4 doby), a także odnośnie faktu wykonywania usługi ozonowania także po trzecim rozlaniu w tym klubie substancji o nazwie H. na zlecenie pozwanego (czemu pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaprzeczał, by ostatecznie w czasie zeznań okoliczność tę potwierdzić).

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom powoda, że po owym trzecim rozlaniu przedmiotowej substancji pozwany zgodził się na usługę ozonowania, która miała trwać kilka tygodni i że strony ustaliły jej wynagrodzenie na kwotę 3 000 złotych za tydzień pracy – okoliczności te pozostały bowiem gołosłowne i nie znalazły potwierdzenia w żadnym przeprowadzonym w sprawie dowodzie. Co więcej pozwany kategorycznie zaprzeczał, by czas trwania tej usługi wynosił 3 tygodnie (pozwany przyznał, że łącznie trwało to około 3 dób) i podnosił, że nie było między nim a powodem w tym zakresie żadnych nowych uzgodnień odnośnie ewentualnego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód R. S. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego K. Z. kwoty 9 532,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 24 października 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu tytułem wynagrodzenia za wykonanie przez niego na zlecenie pozwanego ozonowania w prowadzonym przez pozwanego klubie (...) w S. w związku z trzecim z kolei incydentem rozlania w tym klubie substancji o nazwie H..

Pozwany K. Z. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu podnosił, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia ani, że strony łączyła umowa obejmująca taką usługę zaprzeczając, że zlecił jej wykonanie powodowi. Pozwany zarzucił także, że powód deklarował, że usługa doprowadzi do zneutralizowania zapachów, wskutek czego umowa przybrała normatywną postać umówionego dzieła, a roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w orzecznictwie akcentuje się, że umowa o dzieło należy do umów rezultatu, a jej przedmiotem jest indywidualnie oznaczony wytwór (efekt). Dla oceny, że zawarto umowę o „rezultat usługi” (wytwór), co jest podstawową cechą odróżniającą ją od umowy zlecenia (świadczenia usług), konieczne jest, aby działania przyjmującego zamówienie doprowadziły w przyszłości do konkretnego i indywidualnie oznaczonego rezultatu w postaci materialnej bądź niematerialnej. Nie można jednak uznać za dzieło czegoś, co nie odróżnia się w żaden sposób od innych występujących na danym rynku rezultatów pracy materialnych bądź niematerialnych, gdyż wówczas zatraciłby się indywidualny charakter dzieła. Dzieło nie musi wprawdzie być czymś nowatorskim i niewystępującym jeszcze na rynku, jednak powinno posiadać charakterystyczne wynikające z umowy cechy umożliwiające zbadanie, czy dzieło zostało wykonane prawidłowo i zgodnie z indywidualnymi wymaganiami bądź upodobaniami zamawiającego. Przedmiotem umowy o dzieło jest więc doprowadzenie do weryfikowalnego i jednorazowego rezultatu, zdefiniowanego przez zamawiającego w momencie zawierania umowy. Dzieło jest wytworem, który w momencie zawierania umowy nie istnieje, jednak jest w niej z góry przewidziany i określony w sposób wskazujący na jego indywidualne cechy. Dlatego też jednym z kryteriów umożliwiających odróżnienie umowy o dzieło od umowy o świadczenie usług jest możliwość poddania dzieła sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych. Sprawdzenie takie jest zaś niemożliwe do przeprowadzenia, jeśli strony nie określiły w umowie cech i parametrów indywidualizujących dzieło.

W ocenie Sądu łącząca strony umowa, której przedmiotem było ozonowanie powietrza w lokalu, w którym pozwany prowadził działalność gospodarczą, nie jest umową o rezultat, tym bardziej, że jak wskazywał powód – celem umowy było zneutralizowanie zapachu znajdującego się w powietrzu (tak by nie wnikał on w wyposażenie lokalu), jednakże stronom wiadome było, że nie doprowadzi to do usunięcia zapachu z jego źródeł, tj. tego wyposażenia lokalu, które uległo bezpośrednio zalaniu przedmiotową substancją i które należało wymienić, co też pozwany uczynił. Jednocześnie, wprawdzie jak wynikało z zeznań stron oraz świadków, nieprzyjemny zapach substancji o nazwie H. pojawiał się w jakiś czas po wykonanym ozonowaniu, jednakże pozwany nie wykazał, że było to skutkiem niewłaściwie przeprowadzonego ozonowania, a nie np. rezultatem uwalniania się zapachu z uszkodzonych tą substancją elementów wyposażenia, które powinny zostać jako źródła tego zapachu – usunięte.

Nadto, ozonowanie nie jest niepowtarzalne, lecz polega na cyklicznym produkowaniu w sposób mechaniczny ozonu, który wprowadzany jest do otoczenia. Jest to więc świadczenie usługi z wykorzystaniem urządzenia ozonatora, która to usługa nie ma cech niepowtarzalnych i nowatorskich. Świadczenie usługi ozonowania jest zatem usługą, do której z mocy art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Umowa zaś o świadczenie usług jest umową starannego działania, zatem jej celem jest wykonywanie określonych czynności, które nie muszą zmierzać do osiągnięcia rezultatu, lecz oczywiście mogą. Chociaż sama definicja zakłada dążenie do osiągnięcia określonego rezultatu, jednakże w razie jego nieosiągnięcia, ale jednoczesnego dołożenia wszelkich starań w tym kierunku, przy zachowaniu należytej staranności, zleceniobiorca nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania. Innymi słowy odpowiedzialność kontraktowa przyjmującego zlecenie powstanie wówczas, gdy przy wykonaniu

zlecenia nie zachował wymaganej staranności, niezależnie od tego, czy oczekiwany przez dającego zlecenie rezultat nastąpił, czy nie.

Stosownie do treści art. 751 § 1 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom. Zgodnie natomiast z treścią art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W niniejszej sprawie powód wywodzi swoje roszczenie z usługi udokumentowanej fakturą numer (...), z terminem płatności do dnia 23 października 2015 roku, z którym to dniem roszczenie powoda stało się wymagalne. Zgodnie zaś z treścią art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca. Powód wniósł pozew w niniejszej sprawie w dniu 23 października 2017 roku, a więc przed upływem dwuletniego terminu przedawnienia.

Odnosząc się do zarzutu, iż powód nie udowodnił, że strony zawarły umowę na ozonowanie po incydencie w dniu 21 września 2015 roku, to wskazać należy, że zarzut ten w zakresie kwestionowania łączącego strony stosunku umownego okazał się chybiony. Mimo bowiem początkowego zaprzeczania tej okoliczności, pozwany K. Z. przyznał ją w swoich zeznaniach, okoliczność wykonywania zaś tej usługi po rozlaniu substancji o nazwie H. w łazience potwierdzili także świadkowie A. J. (2) i P. K..

Na uwzględnienie natomiast zasługiwały zarzuty pozwanego odnoszące się do wysokości należności za tę usługę i czasu jej trwania.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązki, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416). Jednakże zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 1975 roku, sygn. akt III CRN 26/75).

W świetle powyższych rozważań wskazać należy, że to na powodzie R. S. (1) spoczywał ciężar udowodnienia, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy ozonowania po rozlaniu substancji o nazwie H. w łazience (co ostatecznie zostało przez powoda przyznane), jak również wykazania, że umowa została wykonana, że była wykonywana przez okres trzech tygodni wskazanych na fakturze oraz że strony uzgodniły wysokość wynagrodzenia wynikającą z tej faktury.

W ocenie Sądu powód nie zdołał udowodnić czasu wykonywania usługi ponad okres przyznany przez samego pozwanego, który zeznał, że ozonowanie po trzecim zalaniu trwało najpierw dwie doby, a następnie zostało przez kilka godzin powtórzone, co pozwoliło Sądowi na przyjęcie, że czas trwania usługi wynosił 3 doby. Jednocześnie na okoliczność, że powód przedmiotową usługę świadczył przez trzy tygodnie, powód nie przedstawił żadnych dowodów poza fakturą przez siebie wygenerowaną, która jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia – w przypadku zaprzeczania wskazanym w niej okolicznościom – nie może stanowić miarodajnego dowodu w tym zakresie. Jej wiarygodność podważa przy tym fakt, że wyszczególniony w niej okres świadczenia usługi po zalaniu substancją o nazwie H. łazienki obejmuje okres poprzedzający to zdarzenie, co bezspornie miało miejsce dopiero w dniu 21 września 2015 roku.

Odnosząc się natomiast do kwestii wysokości wynagrodzenia, to powód nie zdołał również udowodnić, że strony umówiły się przy świadczeniu tej usługi na wynagrodzenie w kwocie 3 000 złotych za tydzień – w tym zakresie twierdzenia powoda pozostały całkowicie gołosłowne. Co więcej pozwany zeznał, że nie było między nim a powodem w tym zakresie żadnych nowych uzgodnień odnośnie ewentualnego wynagrodzenia ponad te, które miały miejsce przy rozpoczęciu współpracy. Jednocześnie jak wynikało z zeznań powoda przy pierwszym ozonowaniu strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 450 złotych za dobę i okoliczności tej pozwany nie zaprzeczył.

Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu roszczenie powoda R. S. (2) zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie stanowiącym iloczyn uzgodnionej między stronami przy poprzednich pracach stawki – w kwocie 450 złotych netto (stawkę tę w swoich zeznaniach jako obowiązującą przy trzecim ozonowaniu przyznał pozwany) oraz czasu wykonywania usługi przyznanego przez samego pozwanego – 3 doby. W konsekwencji zatem pozwany zobowiązany jest do zapłaty (wraz z podatkiem VAT) kwoty 1 660,50 złotych.

W świetle powyższego Sąd w punkcie I wyroku na podstawie art. 750 k.c. w związku z art. 735 k.c. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 4, art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego K. Z. na rzecz powoda R. S. (1) kwotę 1 660,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 24 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za nieudowodnione z przyczyn wskazanych wyżej, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 17,42%, a pozwany w 82,58%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 117 złotych (opłata sądowa od pozwu – 300 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 1 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1 800 złotych (koszty zastępstwa procesowego).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 368,78 złotych (17,42% z kwoty 2 117 złotych), zaś pozwanemu w kwocie 1 486,44 złotych (82,58% z kwoty 1 800 złotych). Po skompensowaniu obu tych kwot, powód winien zwrócić pozwanemu kwotę 1 117,66 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 03 października 2018 roku